

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 87/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 13/2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2009 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B.(ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 13/2005.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 9. decembra 2004 podal okresnému súdu návrh na začatie konania. Konanie je vedené pod sp. zn. 8 C 13/2005.

Sťažovateľ pripojil k sťažnosti okrem iných aj ním podané sťažnosti na prietahy v konaní z 23. decembra 2006, 23. júla 2007, 17. februára 2009 a 14. apríla 2009, ktoré podľa neho „zostali ignorované“.

Na základe takto odôvodnenej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd svojím rozhodnutím vyslovil porušenie ním označených práv postupom okresného súdu, prikázal mu vo veci konať bez prietahov a priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €.

Sťažovateľ zároveň požiadal ústavný súd o ustanovenie advokáta na konanie pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 13/2005.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priesťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00) alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

Ústavný súd z príslušného spisu okresného súdu zistil takýto priebeh posudzovaného súdneho konania:

Sťažovateľ 9. decembra 2004 doručil okresnému súdu návrh na začatie konania, ktorým sa domáhal voči Ing. I. Č., prednostovi Krajského stavebného úradu v Ž., ako odporcovi náhrady škody „nemajetkovej ujmy“ v sume 500 000 Sk. Okresný súd viedol konanie o návrhu sťažovateľa pod sp. zn. 8 C 13/2005.

Okresný súd uznesením z 20. septembra 2005 prerušil konanie vo veci do právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. Ps 12/04 o spôsobilosti sťažovateľa na právne úkony a uznesením z 29. mája 2007 zrušil svoje uznesenie o prerušení konania. Konanie bolo prerušené v období od 20. septembra 2005 do 29. mája 2007.

Uznesením z 23. júla 2007 okresný súd nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov, proti ktorému sťažovateľ podal odvolanie. Odvolací súd uznesením z 30. júla 2007 potvrdil uznesenie okresného súdu z 27. marca 2007. Spis sa nachádzal na odvolacom súde v období od 18. júna 2007 do 22. augusta 2007.

Sťažovateľ opätovne požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov podaním doručeným okresnému súdu 5. septembra 2007. Okresný súd listom z 10. septembra 2007 oznámil sťažovateľovi, že o jeho opätovnej žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov „vzhľadom na krátky časový odstup od rozhodnutia Krajského súdu v Žiline nebude pre duplicitnosť rozhodovať“.

Okresný súd 6. septembra 2007 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku z návrhu na začatie konania v lehote 10 dní od doručenia výzvy a následne z dôvodu, že sťažovateľ súdny poplatok v stanovenej lehote nezaplatil, uznesením z 1. októbra 2007 konanie vo veci zastavil.

Sťažovateľ 17. októbra 2007 podal odvolanie proti uzneseniu okresného súdu o zastavení konania z 1. októbra 2007 a odvolací súd uznesením z 26. októbra 2009 napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil. Uznesenie odvolacieho súdu z 26. októbra 2009 sa stalo právoplatným 16. decembra 2009. Spis sa nachádzal na odvolacom súde v období od 3. augusta 2009 do 19. novembra 2009.

Z uvedených zistení ústavného súdu vyplýva, že konanie v posudzovanom konaní sa začalo 9. decembra 2004 a bolo právoplatne skončené 16. decembra 2009. Z celkovej doby súdneho konania v trvaní piatich rokov bolo konanie počas jedného roka a ôsmich mesiacov prerušené a počas dvoch mesiacov a ďalších troch mesiacov sa spis nachádzal na odvolacom súde. V ostatnom období približne dvoch rokov okresný súd rozhodoval o žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od súdneho poplatku, resp. o zastavení konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku z návrhu sťažovateľom.

Ústavný súd konštatuje, že od doručenia odvolania sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku do predloženia tohto odvolania odvolaciemu súdu uplynulo dlhšie obdobie, uvedené však nie je možné hodnotiť ako taký prieťah v konaní, ktorý by mohol viesť k porušeniu označených práv sťažovateľa.

Nečinnosťou okresného súdu nemohli byť dotknuté označené práva sťažovateľa, keďže v tomto období okresný súd nemohol vo veci meritórne konať práve pre nesplnenie povinnosti sťažovateľa zaplatiť súdny poplatok z návrhu, pričom súdny poplatok sťažovateľom nebol zaplatený ani v odvolacej lehote proti uzneseniu okresného súdu o zastavení konania pre nezaplatenie poplatku, a preto bolo predmetné uznesenie potvrdené uznesením odvolacieho súdu, čím došlo k právoplatnému skončeniu posudzovaného súdneho konania po doručení sťažnosti ústavnému súdu.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2010